

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1107/06
24.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, изјављеној против решења Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије, Колубарски округ Ваљево 220 бр. 351-00065/2005-04 од 2.2.2006. године, уз учешће заинтересованог лица ББ, кога заступа пуномоћник БА, адвокат, у предмету издавања грађевинске дозволе, у нејавној седници већа одржаној дана 24.1.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије Колубарски округ Ваљево 220 бр. 351-00065/2005-04 од 2.2.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем је одбијена као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Општинске управе Ваљево Одељења за урбанизам и имовинско-правне послове бр. 351-316/01-03 од 28.6.2005. године, којим решењем је остављено на снази решење о грађевинској дозволи, донето од Општинске управе Ваљево, Одељења за управно-правне послове бр. 351-316/01-03 од 16.7.2001. године, којим је ББ одобрена реконструкција приземља посебног дела стамбеног објекта са надградњом спрата и поткровља, на делу кат.парцеле бр. аа (н.о. вв) КО КК.

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа тужилац као и у жалби наводи да се у поступку издавања урбанистичке дозволе сагласио са реконструкцијом приземља и изградњом спрата у постојећим габаритима објекта али да се није сагласио са доградњом поткровља због чега предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

У одговору на тужбу заинтересовано лице ББ наводи да је у поновљеном поступку чињенично стање правилно и потпуно утврђено извођењем свих релевантних доказа. Оцењени су сви наводи жалбе у погледу смањене осунчаности и угрожености објекта тужиоца. Како је грађевинска дозвола у свему дата сагласно урбанистичким условима и урбанистичкој дозволи предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

По разматрању списка предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредби члана 39. Закона о управним споровима Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења се види да је тужени орган одлучујући о жалби тужиоца изјављеној на решење првостепеног органа нашао да је првостепено решење донето у поновљеном поступку без битних повреда правила поступка и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права, па је жалбу тужиоца одбио као неосновану.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да се овакво закључивање туженог органа не може прихватити као правилно. Ово стога јер се из списка предмета види да је закључком првостепеног органа од 29.10.2001. године усвојен предлог тужиоца и дозвољено понављање поступка који је окончан решењем првостепеног органа од 16.7.2001. године којим је инвеститору ББ издата грађевинска дозвола. Решењем првостепеног органа донетим у поновљеном поступку од 26.3.2002. године остављено је на снази решење о грађевинској дозволи првостепеног органа од 16.7.2001. године. Решењем другостепеног органа од 14.8.2002. године донетим по жалби тужиоца поништено је решење првостепеног органа од 26.3.2002. године, а списи предмета су враћени првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. У поновном поступку првостепени орган је донео решење 28.6.2005. године којим је оставио на снази решење о грађевинској дозволи првостепеног органа од 16.7.2001. године са образложењем да је у поновном поступку преко вештака, саслушањем странака као и увидом у списе предмета утврђено да нема основа за поништавање или укидање издате грађевинске дозволе. Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења првостепеног органа од

28.6.2005. године са образложењем да је првостепени орган у поновном поступку у свему поступио сагласно обавезним упутствима из решења другостепеног органа од 14.8.2002. године. По налажењу Врховног суда Србије првостепени орган у поновном поступку није поступио у свему према обавезним упутствима из решења другостепеног органа, односно није расправио све спорне чињенице везане за градњу објекта инвеститора ББ због чега и оспорено решење није законито. Ово стога јер из налаза и мишљења вештака грађевинске струке од 3.6.2003. године произлази да налаз вештака није јасан и одређен у погледу грађевинском дозволом одобрене изградње поткровља без сагласности тужиоца, ометања коришћења објекта тужиоца са аспекта коришћења дневне светлости, питања отварања спорних прозора на дограђеном објекту у смислу да ли су исти пројектовани и уколико јесу да ли су у сагласности са урбанистичком регулацијом у односу на суседни објекат. У налазу и мишљењу вештака грађевинске струке од 3.6.2003. године се наводи да су радови на реконструкцији приземља објекта изведени у постојећим габаритима, а што се тиче угрожености објекта тужиоца по питању искоришћења дневне светлости тужилац је делимично угрожен надзиђивањем спрата и поткровља и то само са западне и југозападне стране, и да је изградњом поткровља повећана укупна висина објекта са којим се тужилац сагласио, што се не може сматрати неким значајнијим угрожавањем по питању коришћења дневне светлости. Како је налаз и мишљење вештака нејасан и противуречан, то је потребно сагласно члану 180. и 181. Закона о општем управном поступку отклонити недостатке налаза и мишљења, јер налаз и мишљење вештака мора бити потпуно, јасно и образложено да би службено лице могло да цени овај налаз односно мишљење. У образложењу оспореног решења тужени орган не наводи разлоге због којих прихвата нејасан и неодређен налаз вештака код неспорне чињенице да тужилац као сукорисник катастарске парцеле на којој се налази објекат за који је решењем првостепеног органа дозвољена доградња спрата и поткровља, није дао сагласност за доградњу поткровља. Такође тужени орган, иако обавезан није оценио наводе жалбе којима тужилац указује да није дао сагласност за изградњу поткровља, што представља битну повреду члана 235. став 2. ЗУП-а.

У поновном поступку је потребно да тужени орган отклони недостатке налаза вештака грађевинске струке, оцени све наводе жалбе, и донесе правилно и на закону засновано решење.

Због наведених разлога налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца Врховни суд Србије је на основу члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

Правно схватање и примедбе суда у погледу поступка обавезни су за тужени орган на основу члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 24.1.2008. године, У.бр. 1107/06

Записничар Председник већа-судија

Рајка Милијаш, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж